

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

ambition, den enkelte vil lægge i selve idrætsaktiviteten.

De initiativer, der må tages, kan deles i to grupper: på den ene side de initiativer, der sigter mod at informere befolkningen om værdien af og ikke mindst den umiddelbare glæde ved at dyrke idræt, på den anden side de initiativer, der sigter mod at muliggøre, at folk rent faktisk har et sted i nærheden af deres bopæl, hvor de i praksis kan få mulighed for at udfolde sig.

Det lyder måske paradoksalt, at det kan være nødvendigt at informere om idrætten, for praktisk taget daglig bringer massemedierne begivenhederne fra idrætspladserne ind i folks hjem. Men måske netop derfor! Den idræt, som massemedierne hovedsagelig beskæftiger sig med, vil for de fleste mennesker fremstå som fantastisk krævende både fysisk og teknisk, og den atmosfære, som omgiver idrætten her, forekommer måske heller ikke altid lige hjertelig. Der kan være grund til at informere om, at idrætten i den lokale forening rummer et tilbud for enhver uanset vedkommendes forudsætninger, og at eliteidræt og idræt i bredden ikke behøver at have andet og mere tilfælles, end at den bold, som benyttes, begge steder er rund.

Der skal ikke i denne betragtning ses et angreb på eliteidrætten, ej heller på den professionelle idræt. Jeg er personlig stor tilhænger af både tennis og fodbold på det professionelle eliteplan, men der skal gøres opmærksom på, at den leg og livsglæde, den lighed og det fællesskab, som sjældent lyser ud af elitens underholdning, netop må være karakteristisk for idrætten i bredden. Det er derfor ikke min hensigt at fordømme elitens udfoldelser, men kun at pege på, at for så vidt angår den offentlige støtte til idrætten må meningen være i første række at tilgode de manges mulighed for at dyrke idræt.

Dette synspunkt er da også i nøje overensstemmelse med idrætsudvalgets konklusioner, idet udvalget dels peger på, at idrætten i bredden bør styrkes såvel inden for organisationerne som udenfor, dels peger på, at det ikke kan være det offentliges opgave at støtte en egentlig professionel sektor. En støtte til den nationale elite kan finde sted i et omfang stort set i overensstemmelse med de hidtidige retningslinjer, medens en spe-

ciel favorisering med hensyn til økonomiske midler og faciliteter af eliten på det lokale plan, dvs. i de mange foreninger ud over landet, ikke bør finde sted, siger udvalget.

Det er min opfattelse, at skulle det offentlige satsø økonomisk på opdyrkningen af en dansk eliteidræt, som over et bredt spektrum kan konkurrere med den internationale elite, ville omkostningerne blive særdeles store. For det må også være en absolut forudsætning for at arbejde for en sådan målsætning, at der opbygges et uddannelsesmæssigt og socialt sikkerhedsnet under de unge, som investerer en betragtelig del af deres tilværelse i en karriere, der for de flestes vedkommende vil have kulmineret, før de er 30 år.

Jeg vil også gerne nævne, at jeg ikke deler den frygt, der fra mange sider næres for en afsmitning af eliteidrættens normer på den brede idræt, først og fremmest den ensidige satsen på konkurrencen. Vi ved, at det er muligt gennem fornuftige idrætsledere at præge et foreningsmiljø, hvor konkurrencemomentet eller kappestriden blot er et inspirerende element og underordnet et langt bredere sigte med idrætsudfoldelsen, nemlig glæden ved legen, den fysiske udfoldelse, samværet med andre osv.

Foruden foreningerne er skolen det centrale sted for en idrætslig aktivisering af befolkningen. Skolens betydning ligger naturligvis i, at den har kontakt med praktisk taget alle unge i en længere årrække, altså netop på et tidspunkt, hvor det endnu ikke er for sent at indarbejde fornuftige bevægelsesvaner. Det har ganske vist været nødvendigt i den vejledende timeplan at fastsætte det ugentlige timetal i idræt til 2 og ikke som ønsket af idrætsudvalget til 3 timer, hvilket opfattes som et minimum, hvis en rimelig træningsvirkning skal opnås.

Men det må stadig på grundlag af de to skoletimer være muligt i samarbejde med det lokale foreningsliv at skabe en interesse for idrætten. De steder, hvor der ikke allerede i forvejen er tilbud fra det lokale foreningsliv, eller hvor eksisterende tilbud ikke er varierede nok eller ikke når tilstrækkelig langt ud, må det være muligt for skolerne at supplere den obligatoriske undervisning med frivillig undervisning i overensstemmelse med folkeskolelovens § 3, stk. 3.

På den ene side er det nødvendigt at gøre